

1916 - glava

***agrarna
izbjeglica***

dragutin

U

2022 - 1956 = 66

*** * ***

=====

*** * ***

=====

1916.g., NASLOVI DATOTEKA:

1916__1917_Vrazja_Divizija_ODESA_1916_Srbi_Pokolj_Hrvata.docm

1916_20180929_Dijanovic_ODESA_100_godina_Jugosfere.docm

19161123_Benedikt Prpa Odesa Kanatni zavod ubijanje Hrvata.docm

19161123_Benedikt Prpa Odesa Kanatni zavod ubijanje Hrvata.jpg

x

=====

[Dragutin Safaric](#)

24. oktober 2017 ·

BENEDIKT: 2016-12-15

POKOLJ HRVATA: Sto godina od krvave Odese (1916 – 2016. g.)

Thursday, 15 December 2016 13:00 Written by: milanN

Godine 1916. dogodio se prvi put, u cjelokupnoj povijesti u odnosima hrvatskog i srpskog naroda, masovni pokolj hrvatskih domobrana (ratnih zarobljenika u Rusiji) od strane Srba i ruskih Kozaka u Odesi.

Riječ je o segmentu hrvatske prešućene povijesti koja je predodredila hrvatsko-srpske odnose za narednih sto godina, tj sve do danas, ali kako stvari stoje i za narednih nekoliko stotina godina. I upravo zbog toga, to ne smijemo izbrisati iz memorije ni hrvatskog ni srpskog naroda.

Tema koja je obrađena u Codexu moralis Croaticum. Zbog toga, i zbog stogodišnjice tog događaja, prenosimo u cijelosti tekst iz Codexa...!

“Pokolj hrvatskih vojnika u Odesi – Grozote Odese – Hrvatska povijest je magla, gusta magla da bi se skrivala od hrvatskog naroda brojna slavna ali i vrlo tragična događanja, koja se jednostavno nisu smjela znati radi političke koncepcije suživota na ovim balkanskim vjetrometinama koju je nametnula velikosrpska koncepcija vlasti.

Kroz obje Jugoslavije nije se smjelo znati ni što je u hrvatskoj povijesti Gvozdansko, junaštvo bez premca dotad nezabilježeno u svjetskoj historiografiji, nije se smjelo znati ni o Jurišiću tadanjem hrvatskom Leonidi, i jednom od najvećih junaka u svjetskoj povijesti, i brojna druga slavna povijesna događanja koja oslikavaju hrvatski narod kao jedan od najherojskijih naroda u svijetu uopće.

Ali nažalost, ne samo da su prešućivani slavni događaji, već su jednako tako prešućivani i tragični događaji, jer bi dali potpuno drugu – vrlo ružnu sliku o nekim južnoslavenskim narodima, jer je ta ružna slika rezervirana samo za Hrvate, a ne za druge narode na Balkanu. Nažalost, ni mlada hrvatska država RH, ne trudi se gotovo nikako da se ta slavna i tragična povijest zapamti i da bude dostupna cijelome narodu, ali i svjetskim povjesničarima. To je prepušteno samo pojedincima da tu i tamo o tome napišu koji članak.

Godine 1916. na istočnim frontovima pod utjecajem Jugoslavenskog odbora i srpske vlade, počelo se novačiti hrvatske domobrane iz ruskog zarobljeništva (što nije bilo u skladu s međunarodnim ratnim pravom), kako bi stvorili neku jugoslavensku dobrovoljačku postrojbu na solunskom bojištu. Okupljeni u Odesi, Hrvati-dragovoljci tražili su da budu upućeni na bojište pod jugoslavenskim, a ne pod srpskim imenom i znakovljem, čemu se protivili srpski časnici. U napetu ozračju, punom nepovjerenja, izbijali su sukobi s tragičnim posljedicama. Među njima najpoznatiji je pokolj prvih 18 dragovoljaca u listopadu 1916. godine. Dovoljni sami sebi, Srbi, ne samo da nisu cijenili dragovoljce nego su radili sve da bi im zagorčali život: Dragovoljci časnici bili su neravnopravno materijalno tretirani, kazne nad vojnicima bile su drastične a bilo je i nasilnog regrutiranja tzv. »silovoljaca«. Slučaj s dobrovoljcima u Odesi bio je nagovještaj odnosa u budućoj državi ako pobijedi srpska koncepcija o njezinu stvaranju.

Tako su još tijekom 1916. i 1917. godine Srbi i ruski Kozaci prisiljavali hrvatske vojnike u ruskom zarobljeništvu da pristupe jugoslavenskoj legiji. Pri tome su se služili fizičkom prisilom (premlaćivanjem), obrednim ponižavanjima (hrvatske vojnike su tjerali da kopaju vlastite grobove), ubojstvima (nabijanjem na kolce, razapinjanjem na križeve) i ponižavanjem mrtvih tijela (bacanjem istih u more).

Prema podacima dr. Slavka Pavičića i ing. Franje Perše, počinitelji su Srbi i ruski Kozaci. Mjesto zločina je Odesa. Točan broj nikada se neće saznati, a prema tim izvorima on se kreće i do nekoliko

tisuća hrvatskih vojnika i časnika koje su Srbi i ruski Kozaci na razne načine pobili i bacili u Crno more.

Razlog zašto su smaknuti je taj što su odbili pristupiti tzv. jugoslavenskoj legiji pod srbijanskim insignijama, šajkače, kokarde i sl. Osim što je prisilna mobilizacija ratnih zarobljenika nedopustiva, tzv. jugoslavenska legija je bila i nacionalno ponižavanje hrvatskih zarobljenika, jer ih se u njoj tjerovalo da se odreknu hrvatskog imena i da postanu Srbi.

Već prije toga Srbi su brojne hrvatske zarobljenike nabili na kolce ili su ih osakatali žive, odrezavši im dijelove tijela. Zabilježeno je svjedočenje jednog grobara iz Odesa koji je rekao da su mu Srbi jedne noći dovezli tijela 18 Hrvata da ih ukopa. Kad je zaškao osobne podatke mrtvih Hrvata, jer se to moralo po propisima, Srbi su mu doslovno odgovorili: "To su Hrvati, pa ne morate znati". Dr Aleksandar Horvat, predsjednik Čiste stranke prava, doznajući o odeskim grozotama, reagirao je 6. srpnja 1918. u Hrvatskome državnom saboru interpelacijom naslova – Grozote u Odesi.

Tom prilikom mu, u tadanjem Hrvatskom saboru, nitko nije povjеровao u istinitost tih događanja, a kamoli da su iz svega toga izvukli neku pouku. Događanja u Odesi bila su prvi i vrlo uvjerljivi dokaz što se Hrvatima u budućnosti piše ako uđu u zajedničku tvorevinu – Jugoslaviju.

O tome je Miroslav Krleža pisao: "U Odesi je počelo. U krvavoj Odesi, u »Kanatnom zavodu«, gdje se masakriralo en mass i gdje su pokapajući mrtvace rekli onom grobaru, da ne treba da znade tko su ti ljudi, »jer to su Hrvati«. U Odesi se klalo, tamo su pucale kosti i tamo su se davili utopljenici." (Miroslav Krleža)

Gotovo cjelokupna povijest dvadesetog stoljeća (od 1916. do 1995. g.) bila je u znaku masovnog stradanja Hrvata po uzoru na prva odeska masovna stradanja 1916. i 1917. g.

Pouke svega toga ni do dan danas nisu sjele u glave i srca mnogih ljudi u Hrvatskoj, a poglavito ne u glave nekih političara. Ne smijemo zatvoriti svoju knjigu povijesti da bismo znali voditi svoj narod u budućnosti. Vuk nije kriv što je zaklao ovce, već pastir koji ih nije čuvao. Permanentna komponenta hrvatske politike je – politička naivnost sve do dana danas. A dobri politički pastiri u hrvatskom narodu vrlo se rijetko rađaju da bi ga mogli voditi narod u slobodi i dostojanstvu. Nikad ne zaboravimo povijest jer je najveća učiteljica života, a posebno malim narodima. Događaji u Odesi iz 1916. i 1917. g. moraju nam uvijek biti pred očima kao opomena da se čuvamo i u budućnosti. Povijest se često puta – ponavlja. Povijest i patnja nas uče cijeniti slobodu."

Zato nužno treba poduzeti sljedeće:

Na najvišoj državnoj razini zakazati svečanu komemoraciju odeskim žrtvama iz 1916. i 1917. godine, povodom stogodišnjice njihovog stradanja.

Pozvati sva hrvatska glasila bilo tv, radio programe, tiskovna ili internetska koja su još u hrvatskim rukama da bezuvjetno prenesu ovaj članak

U crkvi Sveta Mati slobode održati misu za odeske žrtve uz nazočnost hrvatske vojske i hrvatskih branitelja, te predstavnika državne vlasti.

Na podesnom mjestu u Zagrebu, možda u Maksimiru ili na Mirogoju, izgraditi spomenik odeskim žrtvama.

Izdati monografiju o njihovom stradanju, a posebno organizirati javni susret povjesničara na tu temu.

Sve ovo je potrebno učiniti da se jasno i glasno pokaže, tko je prvi i nad kime, počeo vršiti pokolje, koji su imali katastrofalnu ulogu u odnosima dva naroda.

Svi elementi ukazuju da je to bio odnos vuka i jagnjeta. Ili odnos jačeg i slabijeg, a u konkretnom slučaju odnos između politički promućurnih i političkih naivnih.

Da ne bi bilo zabune, Hrvati, a posebno njihovi političari, gotovo odreda se svi pokazali politički naivnima, što je donijelo neizrecivu nacionalnu tragediju hrvatskom narodu.

Mile Prpa/hrsvijet.net

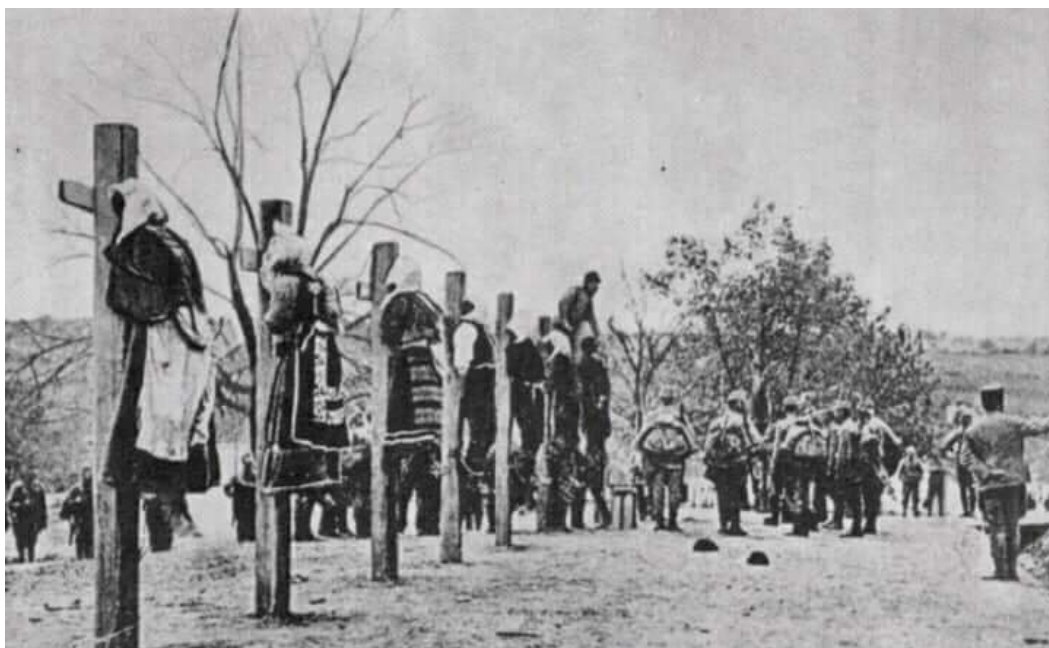

Коментари

[Живорад Рачић](#)

Заборавили сте 1914. и 1915. када је 42. "Вражија" дивизија сачињена само од Хрвата и нешто мало муслимана вешало жене по Мачви.

[Живорад Рачић](#)

Заборавили сте 1914. и 1915. када је 42. "Вражија" дивизија сачињена само од Хрвата и нешто мало муслимана вешало жене по Мачви.

Sto godina 'Jugosfere' – guske do danas nisu izišle iz MagleObjavljeno 29/09/2018 Objavio: **A. Majic**

“Hrvatska između slobode i jugoslavenstva“ – naslov je zbornika radova sa znanstvenog skupa održanog u Zagrebu 2009. godine. Spomenuti naslov plastično opisuje bit hrvatske moderne povijesti: naime, od druge polovice 19. st. do danas među hrvatskim političarima i intelektualcima imamo sukob između hrvatske nacionalne ideje, koja jedina može afirmirati hrvatsku slobodu, i jugoslavenstva koje – povijest je to nedvojbeno pokazala – znači negaciju hrvatskih prava i sloboda.

Jugoslavenske državne kreacije u dvije inačice (monarhistička i komunistička) Hrvatskoj su donijele otrovne plodove i gubitke na svim područjima: 1. Teritorijalni gubitci (gubitak istočnog Srijema, Boke kotorske, Bosne i Hercegovine, sjeverne Bačke), 2. Demografski gubitci (žrtve političkog terora, prebjeci na pravoslavlje, iseljavanje, žrtve ratova), 3. Eroziya prava, morala i etike (stanje u pravosuđu danas, mentalitetski i kadrovski, naslijeđe je bivšeg sustava jednako i kriminal i korupcija koji su u snažnijem obliku u Hrvatsku uvezeni nakon 1918.), 4. Uprava kakvu danas imamo relikv je komunističke Jugoslavije i politike izmišljanja radnih mjesta.

Sto godina „Jugosfere“

Prvoga prosinca ove godine navršit će se 100 godina od proglašenja Kraljevstva Srba, Hrvata i Slovenaca, tj. od čina koji je Hrvatsku nasilno istrgnuo iz srednje Europe te geopolitički i kulturološki pozicionirao na Balkan. Gotovi svi problemi današnje Hrvatske posljedica su danas već stogodišnje egzistencije Hrvatske na Balkanu, tj. – govoreći modernim rječnikom – obitovanja u „Jugosferi“. Naime, iako je Hrvatska od 1991. formalno samostalna i neovisna država, hrvatsko je društvo i dalje duboko impregnirano balkanštinom, a hrvatski političari ne mogu mentalno izići izvan prostora bivše Jugoslavije.

Kad govorimo o žrtvama ideologije jugoslagenstva, onda treba istaknuti da one ne počinju od 1. 12. 1918. Krvavi pohod jugoslagenstvo je započelo još u vrijeme Prvoga svjetskog rata, 1916. i 1917., na crnomorskim obalama Odeze gdje su Srbi zajedno s Kozacima Hrvate prisiljavali da se priključe tzv. jugoslavenskoj legiji, a one koji nisu htjeli pristupiti premlaćivali, nabijali na kolce, tjerali da kopaju vlastite grobe i bacali u more.

U krvavoj Odesi je počelo...

„U Odesi je počelo. U krvavoj Odesi, u ‘Kanatnom zavodu’, gdje se masakriralo en mass i gdje su pokapajući mrtvace rekli onom grobaru, da ne treba da znade tko su ti ljudi, ‘jer to su Hrvati’. U Odesi se klalo, tamo su pucale kosti i tamo su se davili utopljenici, i samo 23. oktobra 1916. ustrijeljeno je trinaest Hrvata poslije bune na Kulikovu polju“ – zapisat će u djelu „Deset krvavih godina i drugi politički eseji“ Miroslav Krleža, čovjek kojemu se teško može predbaciti nesklonost jugoslavenskoj ideji.

Osvrćući se na Odesu Krleža je u članku „Mentalitet hrvatske inteligencije“ kasnije dodao: „... Odeski pokolji bacili su sjenku na buduće događaje. Odeski pokolji nose u sebi sve elemente kasnije političke južnoslovenske tragedije, a duboko moralno negodovanje nad tim dinastičkim umorstvom, kome je nedostajao svaki realniji politički smisao, izazvalo je u najširim masama neodređeni moralni revolt protiv jedne koncepcije koja se ovdje nametala kao novi motiv političkoga ropstva...“.

U srpnju ove godine navršilo se sto godina od pravaške saborske interpelacije iz srpnja 1918. kojom je tadašnji predsjednik Stranke prava dr. Aleksandar Horvat javnost upoznao s „grozotama u Odesi“.

Već tada, pet mjeseci prije „prisajedinjenja“, hrvatska javnost mogla je vidjeti što Hrvate čeka u Jugoslaviji.

Istaknuti jugoslaven i član Jugoslavenskog odbora Franko Potočnjak kao očevidac događaja svjedoči da je odred u Odesi od samoga početka od strane Srba smatran srpskim, a hrvatskim i slovenskim zarobljenicima psovali su se otac i mater i nazivalo ih se marvom, gamadi i svinjama austrijskim. Dok bi se smrklo, svjedoči Potočnjak, svake je večeri u zarobljeničku baraku upadao neki narednik sa svojom družinom i po zarobljenicima „lupao nemilosrdno desno i lijevo šakama i kundacima, grdeći im šokačkog i kranjskoga Boga“, prijeteći „da će im to biti ‘kruh svagdanji kad Srbini zagospoduje u njihovu domu“.

Prema stručnjacima za vojnu povijest dr. Slavku Pavičiću i ing. Franji Perši, Srbi su u Odesi zajedno s ruskim kozacima poubijali i pobacali u Crno more oko 10 000 hrvatskih vojnika koji nisu htjeli pristupiti tzv. jugoslavenskoj legiji.

Guske nisu izišle iz magle

Unatoč svemu navedenom, guske su prvoga prosinaca 1918. odlutale u maglu iz koje ni danas nisu izišle. Svjedoči o toj magli činjenica da srpski političari usred Hrvatske i danas javno lamentiraju o srpskoj ugroženosti (a upravo je kult „ugroženog Srbina“ glavno pogonsko gorivo velikosrpske ideologije) kao i to da se o državi koja je izmislila par-nepar vožnju i bonove za hranu, a mogla se neko vrijeme ekonomski održavati isključivo zahvaljujući njemačkim ratnim reparacijama, bespovratnim kreditima zapada i doznakama iseljenika, skladaju panegirici, a pokušavaju u medijsko-političkim jogurt diverzijama javno ismijati oni političari koji ukazuju na loše strane bivšega jugoslavensko-komunističkog sustava.

Sve je to za jugofile bio „crno-bijeli svijet“: rock glazba i dobra zabava, kundačenje i premlaćivanje hrvatskih studenata u vremenu Hrvatskog proljeća, politička ubojstva protivnika Jugoslavije, kao i u povijesti civilizacije teško viđena zvjerstva bleiburške topografije smrti, predstavljaju tek fantazmagoriju radikalnih desničara koji ustašoidno bulazne... Trebalo ih je još više pobiti, reći će neki otvoreniji i „pošteniji“ jugofili!

Dvije Jugoslavije su u svakom pogledu, pa i u onome moralnom uništile hrvatsko društvo. I sve dok se jugoslavenski mentalitet kao dominantna vrijednosna matrica ne iskorijeni iz hrvatskoga političkog, medijskog i društvenog života Hrvatska će nastaviti put destrukcije i propadanja.

Jugoslavenstvo ili sloboda. Trećega nema...

Davor Dijanović/HKV

19161123_Benedikt Prpa Odesa Kanatni zavod ubijanje Hrvata.docm

2017-10-23 - Kkamenjar.hr

ODESA 23.11.1916.g. Kanatni zavod

„U Odesi je počelo. U krvavoj Odesi, u »Kanatnom zavodu«, gdje se masakriralo en mass i gdje su pokapajući mrtvace rekli onom grobaru, da ne treba da znade tko su ti ljudi, »jer to su Hrvati«. U Odesi se klalo, tamo su pucale kosti i tamo su se davili utopljenici...“

2017-10-24 - BENEDIKT: 2016-12-15

POKOLJ HRVATA: Sto godina od krvave Odese (1916 – 2016. g.)

Thursday, 15 December 2016 13:00 Written by: milanN

Godine 1916. dogodio se prvi put, u cjelokupnoj povijesti u odnosima hrvatskog i srpskog naroda, masovni pokolj hrvatskih domobrana (ratnih zarobljenika u Rusiji) od strane Srba i ruskih Kozaka u Odesi.

Riječ je o segmentu hrvatske prešućene povijesti koja je predodredila hrvatsko-srpske odnose za narednih sto godina, tj sve do danas, ali kako stvari stoje i za narednih nekoliko stotina godina. I upravo zbog toga, to ne smijemo izbrisati iz memorije ni hrvatskog ni srpskog naroda.

Tema koja je obrađena u Codexu moralis Croaticum. Zbog toga, i zbog stogodišnjice tog događaja, prenosimo u cijelosti tekst iz Codexa...!

“Pokolj hrvatskih vojnika u Odesi – Grozote Odese – Hrvatska povijest je magla, gusta magla da bi se skrivala od hrvatskog naroda brojna slavna ali i vrlo tragična događanja, koja se jednostavno nisu smjela znati radi političke koncepcije suživota na ovim balkanskim vjetrometinama koju je nametnula velikosrpska koncepcija vlasti.

Kroz obje Jugoslavije nije se smjelo znati ni što je u hrvatskoj povijesti Gvozdansko, junaštvo bez premca dotad nezabilježeno u svjetskoj historiografiji, nije se smjelo znati ni o Jurišiću tadanjem hrvatskom Leonidi, i jednom od najvećih junaka u svjetskoj povijesti, i brojna druga slavna povijesna događanja koja oslikavaju hrvatski narod kao jedan od najherojskijih naroda u svijetu uopće.

Ali nažalost, ne samo da su prešućivani slavni događaji, već su jednako tako prešućivani i tragični događaji, jer bi dali potpuno drugu – vrlo ružnu sliku o nekim južnoslavenskim narodima, jer je ta ružna slika rezervirana samo za Hrvate, a ne za druge narode na Balkanu. Nažalost, ni mlada hrvatska država RH, ne trudi se gotovo nikako da se ta slavna i tragična povijest zapamti i da bude dostupna cijelome narodu, ali i svjetskim povjesničarima. To je prepušteno samo pojedincima da tu i tamo o tome napišu koji članak.

Godine 1916. na istočnim frontovima pod utjecajem Jugoslavenskog odbora i srpske vlade, počelo se novačiti hrvatske domobrane iz ruskog zarobljeništva (što nije bilo u skladu s međunarodnim ratnim pravom), kako bi stvorili neku jugoslavensku dobrovoljačku postrojbu na solunskom bojištu. Okupljeni u Odesi, Hrvati-dragovoljci tražili su da budu upućeni na bojište pod jugoslavenskim, a ne pod srpskim imenom i znakovljem, čemu se protivili srpski časnici. U napetu ozračju, punom nepovjerenja, izbijali su sukobi s tragičnim posljedicama. Među njima najpoznatiji je pokolj prvih 18 dragovoljaca u listopadu 1916. godine. Dovoljni sami sebi, Srbi, ne samo da nisu cijenili dragovoljce nego su radili sve da bi im zagorčali život: Dragovoljci časnici bili su neravnopravno materijalno tretirani, kazne nad vojnicima bile su drastične a bilo je i nasilnog regrutiranja tzv. »silovoljaca«. Slučaj s dobrovoljcima u Odesi bio je nagovještaj odnosa u budućoj državi ako pobijedi srpska koncepcija o njezinu stvaranju.

Tako su još tijekom 1916. i 1917. godine Srbi i ruski Kozaci prisiljavali hrvatske vojnike u ruskom zarobljeništvu da pristupe jugoslavenskoj legiji. Pri tome su se služili fizičkom prisilom (premlaćivanjem), obrednim ponižavanjima (hrvatske vojnike su tjerovali da kopaju vlastite grobove), ubojstvima (nabijanjem na kolce, razapinjanjem na križeve) i ponižavanjem mrtvih tijela (bacanjem istih u more).

Prema podacima dr. Slavka Pavičića i ing. Franje Perše, počinitelji su Srbi i ruski Kozaci. Mjesto zločina je Odesa. Točan broj nikada se neće saznati, a prema tim izvorima on se kreće i do nekoliko tisuća hrvatskih vojnika i časnika koje su Srbi i ruski Kozaci na razne načine pobili i bacili u Crno more.

Razlog zašto su smaknuti je taj što su odbili pristupiti tzv. jugoslavenskoj legiji pod srbijanskim insignijama, šajkače, kokarde i sl. Osim što je prisilna mobilizacija ratnih zarobljenika nedopustiva, tzv. jugoslavenska legija je bila i nacionalno ponižavanje hrvatskih zarobljenika, jer ih se u njoj tjeralo da se odreknu hrvatskog imena i da postanu Srbi.

Već prije toga Srbi su brojne hrvatske zarobljenike nabili na kolce ili su ih osakatali žive, odrezavši im dijelove tijela. Zabilježeno je svjedočenje jednog grobara iz Odesa koji je rekao da su mu Srbi jedne noći dovezli tijela 18 Hrvata da ih ukopa. Kad je zaškao osobne podatke mrtvih Hrvata, jer se to moralo po propisima, Srbi su mu doslovno odgovorili: “To su Hrvati, pa ne morate znati”. Dr Aleksandar Horvat, predsjednik Čiste stranke prava, doznajući o odeskim grozotama, reagirao je 6. srpnja 1918. u Hrvatskome državnom saboru interpelacijom naslova – Grozote u Odesi.

Tom prilikom mu, u tadanjem Hrvatskom saboru, nitko nije povjerovao u istinitost tih događanja, a kamoli da su iz svega toga izvukli neku pouku. Događanja u Odesi bila su prvi i vrlo uvjerljivi dokaz što se Hrvatima u budućnosti piše ako uđu u zajedničku tvorevinu – Jugoslaviju.

O tome je Miroslav Krleža pisao: “U Odesi je počelo. U krvavoj Odesi, u »Kanatnom zavodu«, gdje se masakriralo en mass i gdje su pokapajući mrtvace rekli onom grobaru, da ne treba da znade tko su ti ljudi, »jer to su Hrvati«. U Odesi se klalo, tamo su pucale kosti i tamo su se davili utopljenici.” (Miroslav Krleža)

Gotovo cjelokupna povijest dvadesetog stoljeća (od 1916. do 1995. g.) bila je u znaku masovnog stradanja Hrvata po uzoru na prva odeska masovna stradanja 1916. i 1917. g.

Pouke svega toga ni do dan danas nisu sjele u glave i srca mnogih ljudi u Hrvatskoj, a poglavito ne u glave nekih političara. Ne smijemo zatvoriti svoju knjigu povijesti da bismo znali voditi svoj narod u budućnosti. Vuk nije kriv što je zaklao ovce, već pastir koji ih nije čuvao. Permanentna komponenta hrvatske politike je – politička naivnost sve do dana danas. A dobri politički pastiri u hrvatskom narodu vrlo se rijetko rađaju da bi ga mogli voditi narod u slobodi i dostojanstvu.

Nikad ne zaboravimo povijest jer je najveća učiteljica života, a posebno malim narodima. Događaji u Odesi iz 1916. i 1917. g. moraju nam uvijek biti pred očima kao opomena da se čuvamo i u budućnosti. Povijest se često puta – ponavlja. Povijest i patnja nas uče cijeniti slobodu.”

Zato nužno treba poduzeti sljedeće:

Na najvišoj državnoj razini zakazati svečanu komemoraciju odeskim žrtvama iz 1916. i 1917. godine, povodom stogodišnjice njihovog stradanja.

Pozvati sva hrvatska glasila bilo tv, radio programe, tiskovna ili internetska koja su još u hrvatskim rukama da bezuvjetno prenesu ovaj članak

U crkvi Sveta Mati slobode održati misu za odeske žrtve uz nazočnost hrvatske vojske i hrvatskih branitelja, te predstavnika državne vlasti.

Na podesnom mjestu u Zagrebu, možda u Maksimiru ili na Mirogoju, izgraditi spomenik odeskim žrtvama.

Izdati monografiju o njihovom stradanju, a posebno organizirati javni susret povjesničara na tu temu.

Sve ovo je potrebno učiniti da se jasno i glasno pokaže, tko je prvi i nad kime, počeo vršiti pokolje, koji su imali katastrofalnu ulogu u odnosima dva naroda.

Svi elementi ukazuju da je to bio odnos vuka i jagnjeta. Ili odnos jačeg i slabijeg, a u konkretnom slučaju odnos između politički promućurnih i političkih naivnih.

Da ne bi bilo zabune, Hrvati, a posebno njihovi političari, gotovo odreda se svi pokazali politički naivnima, što je donijelo neizrecivu nacionalnu tragediju hrvatskom narodu.

Mile Prpa/hrsvijet.net

19161123_Benedikt Prpa Odesa Kanatni zavod ubijanje Hrvata.jpg

